

да би станало нужда да умра. — Охъ, драги господине! Много се радвамъ, че скоро ще се върнете, защото азъ съвсѣмъ не зная защо живѣя, откато вече прѣстанахъ да ви служа. — Азъ често отивамъ на Котешката пжтека и ви чакамъ. Моля ви се, не дохаждайте нощъ, а въ вторникъ, не по-рано отъ седѣмъ часа сутринята, защото по туй врѣме азъ съмъ на пжтъ за Бокелдорфъ. Снѣгътъ вече се стопи. Трѣвата започна да се зеленѣе, и вчера вече чухъ да чуруликать лѣстовички, които си правять гнѣздо на дъждовната тржба. Но колкото за виждане, не съмъ ги видѣла. По нѣкога ми се явява сърдцебиене, и ми се вие свѣтъ, и ямъ малко. Азъ мисля, че на това причината е усамотяването. Менѣ ми е много мжчно безъ васъ.

Оставамъ Ваша покорна слугиня:

Регина Гакелбергъ“.

Това писмо го изпълни съ радостъ и го удовлетвори; ако отъ една страна то показваше, че тя разумно се покорява на необходимостта, и че той напраздно се безпокоеше, отъ друга страна — той виждаше, че тя, както на прѣдъ, му е вѣрна и му принадлежи съ цѣлата си душа. Колкото и да бѣше радостенъ отъ съзнанието, че се е освободилъ отъ нейния чаръ, нему, при все това, не му се искаше да изгуби тая увѣреностъ.

Заедно съ туй, вѣрата въ спасителното влияние на Елена получи нова храна. Та нейното писмо го спаси отъ самия него въ часа на най-страшната опасностъ, и той съ благодарностъ го носѣше на грждитѣ си, макаръ и да не го прѣпочиташе съ такова удоволствие, съ каквото писмото на Регина.

Когато пристигна въ столицата, нѣщо го потегли къмъ храма за да намѣри мѣстото въ олтаря, кждѣто едно врѣме той често стоеше прѣдъ нейния портретъ. Но трѣбваше страшно да се разочарова...

А сега, когато приближаваше до родината, прѣдъ него се изправи образътъ на чакащата го Регина. Той бѣше заобиколенъ отъ такава необяснима прѣлестъ и свѣжестъ,